

International Accounting Standards Board

استاندارد بین‌المللی گزارشگری مالی شماره ۱۷ و کمک آن به ثبات مالی

هانس هوگوروست (Hans Hoogervorst)، رئیس هیئت استانداردهای بین‌المللی حسابداری (IASB) در ۲۹ ژوئن سال ۲۰۱۷ در سخنرانی خود در کنفرانس بنیاد استانداردهای بین‌المللی گزارشگری مالی (IFRSF) در آمستردام، درباره نقش استانداردهای حسابداری در ارتقای ثبات مالی، استاندارد جدید قراردادهای بیمه - استاندارد بین‌المللی گزارشگری مالی شماره ۱۷ (IFRS 17) - و تلاش هیئت استانداردهای بین‌المللی حسابداری در راستای تبدیل گزارشهای مالی به ابزاری برای تبادل اطلاعات بهتر میان شرکتهای سرمایه‌گذاران، صحبت کرد.

ترجمه: زهرا نخبه‌فلاح

مقدمه

به کنفرانس استانداردهای بین‌المللی گزارشگری مالی ما در آمستردام خوش آمدید. امیدوارم از اقامت خود در این شهر تاریخی لذت ببرید. البته به‌عنوان یک شخص هلندی، به‌خوبی با این شهر آشنا هستم. در حقیقت، ۴۰ سال پیش اینجا زندگی می‌کردم و در دانشگاه آمستردام، تاریخ می‌خواندم. در آن زمان، از این امر ناآگاه بودم که یک مسیر شغلی طولانی و پربینج‌و‌خیم مرا به هیئت استانداردهای بین‌المللی حسابداری خواهد آورد و پس از گذشت سالهای زیادی به آمستردام باز می‌گرداند...

باید مطالب زیادی برای چند روز بسیار جالب پیش رو داشته باشیم. مهمانان ما ۳۰۰ شرکت‌کننده از سراسر جهان هستند. شش عضو هیئت استانداردهای بین‌المللی حسابداری، کارکنان ارشد و تعدادی مهمان مهم از دنیای مقررات و حسابداری داریم. درباره استانداردهای بین‌المللی گزارشگری مالی که به‌تازگی تکمیل شده و فعالیتهای جدیدی که هیئت استانداردهای بین‌المللی حسابداری به‌شدت درگیر آن بوده است، بحث خواهیم کرد. همچنین، درباره مفهوم وسیع گزارشگری گسترده‌تر بنگاه به‌گفت‌و‌گو می‌پردازیم.

در بخش اول سخنرانی، می‌خواهم در مورد سه موضوع اصلی صحبت کنم:

در ابتدا، به نقش استانداردهای حسابداری در ارتقای ثبات مالی می‌پردازم. این مسئله به‌صورت مستقیم به موضوع دوم سخنرانی من، یعنی استاندارد بین‌المللی گزارشگری مالی شماره ۱۷ مربوط است که به‌تازگی درباره قراردادهای بیمه منتشر شده است. آخرین بخش سخنرانی خود را به فعالیت کنونی هیئت استانداردهای بین‌المللی حسابداری، یعنی تبادل اطلاعات بهتر در گزارشگری مالی که هدف آن بهبود اثربخشی تبادل اطلاعات گزارشهای مالی است، اختصاص خواهم داد.

International Accounting Standards Board

حسابداری و ثبات مالی

ابتدا می‌خواهم درباره نقش حسابداری در ارتقای ثبات مالی بحث کنم.

هیئت استانداردهای بین‌المللی حسابداری در بیانیه چشم‌انداز خود، به صورت صریح به ثبات مالی اشاره کرده است. هدف اصلی هیئت، ایجاد استانداردهای بین‌المللی گزارشگری مالی است که باعث شفافیت، پاسخگویی و کارایی را به بازارهای مالی در سراسر جهان بیاورد.

اکنون معتقدیم با این کار، نه تنها اعتماد و رشد را تقویت، بلکه از ثبات مالی درازمدت اقتصاد جهانی نیز حمایت می‌کنیم. برخی اشخاص از این بخش بیانیه چشم‌انداز ما متعجب شده‌اند. برایم قابل درک است؛ چراکه بدیهی است بهبود ثبات مالی هدف اصلی استانداردهای حسابداری نیست. در اصل، این موضوع در حوزه مسئولیت **احتیاطی**^۱ مقررات‌گذاران است که وظیفه ایمن‌سازی توان بازپرداخت بدهی نظام مالی را دارند.

همچنان معتقدیم که شفافیت ناشی از استانداردهای حسابداری، عنصری مهم برای دستیابی به ثبات مالی است. حسابداری صحیح، موجب افشای ریسک‌هایی می‌شود که شاید در صورت نبود شفافیت، از سوی شرکتها و سرمایه‌گذاران مورد بی‌توجهی قرار گیرند. وقتی استانداردهای بین‌المللی گزارشگری مالی بدهیهای بازنشستگی را در ترازنامه وارد کند، شرکتها امکان مدیریت بهتر تعهدهای بازنشستگی را خواهند داشت. حسابداری با کیفیت، اطلاعات به‌موقع‌تری درباره قراردادهای زیانبار، زیانهای وام و محدوده واقعی اهرم مالی در ترازنامه ارائه می‌کند.

همچنین، استانداردهای با کیفیت موجب درک بهتری درباره عملکرد شرکت می‌شوند و باید تصویر صحیحی از درآمدها ایجاد کرده و رویه‌هایی که موجب تسریع در شناخت درآمد می‌شوند را مجاز نشمارند. همچنین، حسابداری با کیفیت باید از پنهان‌سازی کاهش سودآوری به وسیله برگشت دادن **ذخایر ناشی از سالهایی با عایدی‌های بالا**^۲ یا فروش گزینشی ابزار مالی سودآور، جلوگیری کند. هنگامی که نوسان منعکس‌کننده واقعیت اقتصادی است، حسابداری باید آن را نشان دهد. وقتی واقعیت نتواند مدت طولانی پنهان بماند، ثبات ساختگی بر اساس هموارسازی سود، در نهایت به نوسان بیشتر سود منجر خواهد شد. ثبات ساختگی به اندازه خبر ساختگی، بد است.

حسابداری با کیفیت، پشتوانه کلیدی ثبات مالی است؛ زیرا مدیران را قادر می‌سازد تا مشکلات را به‌موقع برطرف سازند. بدیهی است که این امر برای سرمایه‌گذاران مهم‌تر است. اطلاعات مالی صحیح، سرمایه‌گذاران را از صرف پول بیشتر برای چیزی که هم‌اکنون با شکست مواجه شده است، منع می‌کند. همچنین، شفافیت ایجادشده به وسیله حسابداری دارای اثر پیشگیرانه است. با آشکار شدن سریع احتمال وجود مشکلات، دیگر لازم نیست مدیران ریسک‌های غیرضروری را در نظر بگیرند.

در مجموع، حسابداری با کیفیت بالا، نقشی مانند داستان یک قناری مشهور و معروف در معدن زغال‌سنگ^۳ را دارد که نقش سامانه هشدار اولیه‌ای برای کشف تغییر در ریسک‌های شرکت و عملکرد آن را بازی می‌کند.

در سالهای اخیر، فعالیتهای زیادی برای تقویت این سامانه هشدار اولیه انجام داده‌ایم. بیش از این، کار هیئت در حسابداری بازنشستگی را ذکر کرده‌ام. **استاندارد بین‌المللی گزارشگری مالی شماره ۹ (IFRS 9)**، استاندارد ما درباره ابزار مالی، شرکتها را ملزم می‌کند که اطلاعات آینده‌نگر بیشتری درباره زیان و امها تهیه کنند. **استاندارد بین‌المللی گزارشگری مالی ۱۶ (IFRS 16)**، استاندارد ما درباره اجاره، اطلاعات بهتری درباره تعهدهای اجاره فراهم می‌سازد که در گذشته خارج از ترازنامه بودند.

International Accounting Standards Board

ویژگیهای کلیدی استاندارد بین‌المللی گزارشگری مالی شماره ۱۷

یک ماه قبل، هیئت استاندارد بین‌المللی گزارشگری مالی شماره ۱۷ را منتشر کرد؛ اولین استاندارد در واقع بین‌المللی، برای قراردادهای بیمه. در ادامه توضیح می‌دهم که چرا اعتقاد راسخ دارم این استاندارد نیز موجب کمک به ثبات مالی می‌شود؛ اما اجازه دهید ابتدا برخی ملاحظه‌های عمومی درباره این استاندارد مهم را بیان کنم.

استاندارد بین‌المللی گزارشگری مالی شماره ۱۷، آخرین مورد از چهار پروژه بزرگ ما (شناخت درآمد، ابزار مالی، اجاره‌ها و هم‌اکنون بیمه) است. هیئت و نهاد پیشین آن، کمیته استانداردهای بین‌المللی حسابداری (IASB)، بیش از ۲۰ سال روی این استاندارد کار کرده است؛ اما بر این باورم که ارزش این همه انتظار را داشت.

صنعت بیمه، با توجه به بیش از ۱۳ تریلیون دلار دارایی، به وضوح یکی از اجزای بسیار مهم اقتصاد جهانی است؛ بنابراین، جای بسی تأسف است که تا ماه گذشته، استاندارد بین‌المللی برای حسابداری بیمه نداشتیم. استاندارد کنونی، استاندارد بین‌المللی گزارشگری مالی شماره ۴ (IFRS 4)، چیزی بیش از یک معیار موقت نیست و در اصل، این امکان را می‌دهد تا شرکتهای بیمه همچنان از استانداردهای ملی موجود استفاده کنند. بسیاری از این استانداردها، طی سالها به روز نشده است و تفاوت‌های بسیاری با هم دارند.

استاندارد بین‌المللی گزارشگری مالی شماره ۴ در واقع این امکان را می‌دهد که ترکیب مختلفی از استانداردهای ملی درباره بیمه به کار گرفته شود. ۲۰ شرکت برتر بیمه، انواع مختلفی از اصول پذیرفته شده عمومی حسابداری^۴ را استفاده می‌کنند. حتی چند شرکت بیمه چندملیتی، در صورتهای مالی خود، به تلفیق نتایج حاصل از اصول پذیرفته شده حسابداری متفاوت می‌پردازند. تفاوت میان این استانداردهای ملی بسیار زیاد است.

اجازه دهید نگاهی بر شیوه اندازه‌گیری بدهی بیمه بیندازیم. برای اندازه‌گیری بدهی درازمدت، اینکه از کدام نرخ تنزیل استفاده شود، بسیار حائز اهمیت است. در ۱۰۰ بیمه‌گر بزرگ، ۳۵ درصد هنوز از نرخهای تاریخی، ۴۳ درصد از نرخهای جاری و ۲۲ درصد از ترکیبی از نرخها استفاده می‌کنند.

بیشتر اصول پذیرفته شده حسابداری ملی، اطلاعات بهای تاریخی را ارائه می‌دهند که ممکن است از مربوط بودن کمتری برخوردار باشد. تنزیل بدهی بیمه با استفاده از نرخ بهره ۲۰ سال قبل، زمانی که محیط نرخ بهره به طور کامل متفاوت بود، اطلاعات مربوطی فراهم نمی‌کند. همچنین، بهای تاریخی، اطلاعات صحیحی درباره بهای اختیار خرید و تضمینهایی که اغلب در قراردادهای بیمه عمر وجود دارد، فراهم نمی‌کند. این چنین بهای تمام شده‌ای، بیشتر اوقات بسیار دیر یا فقط زمانی مع مهلت آن فرا رسیده است، شناسایی می‌شود. در نتیجه، حسابداری اغلب اطلاعات ناکافی درباره ریسکهایی که یک بیمه‌گر با آن روبه‌روست، فراهم می‌کند.

همچنین، تفاوت‌های زیادی درباره چگونگی شناسایی درآمد و سود وجود دارد. در برخی اصول پذیرفته شده حسابداری ملی، سپرده‌های مشتری برای خدمات مدیریت دارایی به عنوان درآمد شناسایی می‌شود؛ در برخی دیگر، درآمد بر مبنای نقدی شناسایی می‌شود؛ صرف نظر از زمانی که خدمات ارائه می‌گردد. در برخی اصول پذیرفته شده حسابداری ملی، سود در ابتدا شناسایی می‌شود؛ در روز اول، حتی زمانی که قرارداد درازمدت با آینده نامشخص، همراه با نبود قطعیت وجود دارد. افزون بر این، هیچ ثبات رویه‌ای برای شناسایی زیان قراردادهای زیانبار وجود ندارد. در بیشتر اصول پذیرفته شده حسابداری، مجموعه قراردادهای زیانبار همراه با قراردادهای با سودآوری بیشتر، در یک

International Accounting Standards Board

مجموعه قرار گرفته است؛ بنابراین، ریسک این قراردادها برای سرمایه‌گذار قابل تشخیص نیست. واضح است که بعضی از ویژگیهای اصول پذیرفته‌شده حسابداری ملی درباره بیمه، متفاوت از اصول عمومی شناسایی درآمد و دیگر الزامهای استاندارد بین‌المللی گزارشگری مالی هستند؛ اندکی از این تفاوتها ممکن است به وسیله الگوی خاص کسب‌وکار بیمه‌گر، توجیه شود.

این تنوع به نبود مقایسه‌پذیری منجر می‌شود که در نتیجه، شرکت‌های بیمه عمر که از یک اصول پذیرفته‌شده عمومی حسابداری به‌عنوان شرکتی فرعی در یک گروه استفاده می‌کنند، برای اهداف مقرراتی، از اصول پذیرفته‌شده عمومی حسابداری دیگری استفاده می‌کنند. همان‌طور که می‌بینید، همین شرکت، با توجه به زبان حسابداری که استفاده می‌کند، تفاوت‌های زیادی را نشان می‌دهد (۲۵ درصد تا ۶۰ درصد اختلاف در درآمدها، سود عملیاتی و حقوق صاحبان سهام). حتی برای کسانی که می‌دانند حسابداری فقط یک روش ساده جمع و تفریق نیست، این تفاوت در نتایج بسیار شگفت‌آور است.

استاندارد بین‌المللی گزارشگری مالی شماره ۱۷ به این شرایط ناخوشایند پایان می‌دهد. این استاندارد مستلزم کاربرد ارزشیابی برای تمام بدهیها بیمه بر مبنای اصول یکسان است. این استاندارد، اصول شفافیت را برای شناسایی درآمد و سود به ارمغان می‌آورد و سبب بهتر شدن صنعت بیمه در مقایسه با دیگر شرکت‌های مالی مانند بانکها و مدیریت‌کنندگان دارایی می‌شود.

نقش استاندارد بین‌المللی گزارشگری مالی شماره ۱۷ در ثبات مالی

اجازه دهید اکنون به مسئله ثبات مالی و حسابداری بازگردیم. همان‌طور که در قبل اشاره کردم، معتقدم که استاندارد بین‌المللی گزارشگری مالی شماره ۱۷ به احتیاط و ثبات مالی منجر می‌شود. این استاندارد درک بسیار بیشتری از ریسک‌های شرکت‌های بیمه فراهم می‌کند.

اول از همه، بدهی بیمه به صورت صحیح اندازه‌گیری و به صورت منظم به‌روز می‌شود و اطلاعات بهتر و بیشتری ارائه می‌دهد؛ همچنین، وضعیت ناپایدار بسیار سریع‌تر قابل مشاهده خواهد بود.

دوم اینکه، بهای تمام‌شده اختیار خریده‌ها و تضمین‌ها به صورت منظم به‌روز شده و به صورت کامل در صورتهای مالی منعکس می‌شود.

سوم اینکه، شرکتها اطلاعات به‌روز شده‌ای درباره حاشیه ریسک محصولات بیمه فراهم خواهند ساخت. چهارم، زیانهای ناشی از مجموعه قراردادهای زیانبار باید بی‌درنگ شناسایی شود. قراردادها ممکن است گروه‌بندی شوند؛ اما به شیوه‌ای که تضمین کند زیانهای ناشی از مجموعه قراردادهای زیانبار با گروه‌هایی از قراردادهای سودآور، میانگین گرفته نشوند. پنجم، استاندارد بین‌المللی گزارشگری مالی شماره ۱۷ سبب خاتمه بخشیدن به شناسایی سود در ابتدای قرارداد شده و درآمد فقط به‌هنگام ارائه خدمات شناسایی می‌شود.

در نهایت، استاندارد بین‌المللی گزارشگری مالی شماره ۱۷ سبب تسهیل قضاوت درباره عملکرد شرکت‌های بیمه برای سرمایه‌گذاران می‌شود. در حال حاضر، مبنای تجزیه و تحلیل بیشتر سرمایه‌گذاران، قانون توان نقدینگی موسوم به **سالونسی ۲ (Solvency II)** است که استانداردی احتیاطی برای اتحادیه اروپا می‌باشد. اما سالونسی ۲، تقریباً به‌طور کامل متمرکز بر ترازنامه است و هیچ تمایزی میان سود کسب‌شده در گذشته و سودی که در آینده کسب خواهد شد، قائل نیست. این استاندارد، هیچ اطلاعاتی درباره سودآوری طی زمان نمی‌دهد.

International Accounting Standards Board

استاندارد بین‌المللی گزارشگری مالی شماره ۱۷ به ارائه اطلاعات بهتری درباره روند سودآوری منجر خواهد شد. از این مسئله آگاهییم که بیمه در تمام موارد، درصد تعیین میانگین ریسک است؛ بنابراین، استاندارد ما اجازه گروه‌بندی قراردادهای را می‌دهد. این امر متفاوت از الزامهای ما برای دیگر فعالیتهای تجاری است که در آن به‌طور کلی به بررسی هر قرارداد منحصر به فرد نیاز داریم.

هم‌اکنون، استاندارد بین‌المللی گزارشگری مالی شماره ۱۷، میانگین‌گیری بدون قید و بدون محدودیت مجموعه‌ای از قراردادهای مختلف را مجاز نمی‌داند. تلفیق مجموعه قراردادهای مختلف ممکن است منجر به تسریع یا تأخیر در شناسایی درآمدها شود. تأخیر در شناسایی درآمدها، ممکن است منجر به قراردادهایی شود که تأثیر آنها در سود، خیلی بعد از اینکه منقضی شده‌اند، صورت پذیرد! بنابراین، میانگین‌گیری بدون قید و شرط قراردادهای سبب دشوارتر شدن تشخیص روند سود برای سرمایه‌گذاران می‌شود. به همین دلیل، استاندارد بین‌المللی گزارشگری مالی شماره ۱۷ اصولی را در مورد گروه‌بندی قراردادهای بیمه تدوین کرده است.

برخی بیمه‌گران، محدودیتهای تحمیل شده به‌وسیله استاندارد بین‌المللی گزارشگری مالی شماره ۱۷ را نمی‌پسندند؛ زیرا در الگوی فعلی کسب‌وکارشان، اغلب قراردادهای به‌نسبت غیر سودآور را با مجموعه جدیدی از قراردادهای سودآور؛ جبران می‌کنند. آنها این عمل را به‌عنوان یک ویژگی منحصر به فرد در صنعت بیمه می‌دانند؛ اما، پرسش این است که آیا این الگوی کسب‌وکار در واقع بسیار متفاوت از بیشتر کسب‌وکارهای غیر بیمه‌ای است؟

بیشتر کسب‌وکارها به‌طور مرتب سالهایی با سود ناچیز را تجربه می‌کنند. آنها امیدوارند که این امر را در آینده از طریق مجموعه قراردادهایی با سودآوری بیشتر و در قسمت رشد چرخه تجاری، جبران کنند. هم‌اکنون، **استاندارد بین‌المللی گزارشگری مالی شماره ۱۵ (IFRS 15)**، استاندارد ما درباره درآمد، به شرکتها این اجازه را نمی‌دهد که به میانگین‌گیری مجموعه قراردادهای پیردازند. این امر سبب دشوار شدن تجزیه و تحلیل صحیح روند سود برای سرمایه‌گذاران می‌شود. روندهای سود، اغلب سامانه هشدار اولیه‌ای برای مشکلات هستند. اگر بخواهیم حسابداری، مانند فناری در معدن زغال سنگ، کارکردش را انجام دهد، باید حتی در کسب‌وکاری که میانگین‌گیری ریسکها بخش ضروری الگوی کسب‌وکار است، از میانگین‌گیری بیش از حد اجتناب کرد.

در مجموع، به‌نظر من استاندارد بین‌المللی گزارشگری مالی شماره ۱۷ قدم بزرگی برای حسابداری است و در این بخش بسیار مهم اقتصاد، شفافیت لازم را به‌همراه خواهد داشت.

تبادل اطلاعات بهتر در گزارشگری مالی

با تکمیل استاندارد جدید قراردادهای بیمه، هیئت ما بیشترین (اما نه همه) خلأ موجود در مجموعه استانداردهای ما را رفع کرده است. بنابراین، پرسشی که مطرح می‌شود این است که بعد از آن چه؟ خوب، طی چند سال آینده سعی می‌کنیم به‌جای تدوین استانداردهای اصلی جایگزین، بیشتر بر بهبود استانداردهای فعلی تمرکز کنیم. احساس می‌کنیم می‌توانیم فعالیتهای بیشتری برای بهبود اثربخشی تبادل اطلاعات صورتهای مالی انجام دهیم. به همین دلیل، تصمیم گرفته‌ایم تبادل اطلاعات بهتر را محور اصلی برنامه کاری جدید خود قرار دهیم.

International Accounting Standards Board

به چند موضوع باید توجه کنیم. سرمایه‌گذاران اغلب به ما می‌گویند که در حال حاضر گزارشگری مالی عملکرد یک شرکت را به اندازه کافی شفاف نشان نمی‌دهد. آنها به این امر اشاره می‌کنند که ما درآمد و سود یا زیان را تعریف می‌کنیم، اما به موارد موجود در این میان پرداخته نمی‌شود. در نتیجه، مقایسه‌پذیری بسیار کمی وجود دارد. بنابراین، سرمایه‌گذاران خواهان تفکیک بیشتر، موارد اضافی و به احتمال، اجزای جدیدی هستند که در مورد عملکرد شرکت توضیح بیشتری دهد.

از سوی دیگر، شرکتها تمایل دارند که صورتهای مالی را به عنوان عمل رعایت و تطابق با قوانین و مقررات در نظر بگیرند. آنها اغلب احساس می‌کنند که غرق الزامهای افزایشی هستند که سبب ایجاد ارزش افزوده کافی نمی‌شود.

همچنین، شاهد افزایش استفاده از معیارهایی هستیم که مبتنی بر استاندارد بین‌المللی گزارشگری مالی یا اصول پذیرفته‌شده عمومی هستند؛ معیارهایی که در مطبوعات منتشر شده و اطلاعات مورد استفاده سرمایه‌گذاران از اهمیت بسزایی برخوردار هستند.

بگذارید این مسئله را شفاف کنم که قصد نداریم مانع استفاده از دیگر معیارهای عملکرد شویم؛ زیرا برخی از آنها به وضوح ارزش افزوده دارند. با این حال، ما هم مثل بسیاری از مقررات‌گذارها نگرانیم که معیارهای غیر از اصول پذیرفته‌شده عمومی حسابداری در مقایسه با معیارهای عملکردی استانداردهای بین‌المللی گزارشگری مالی، به طور کلی تصویری امیدوارکننده‌تر از عملکرد شرکت ترسیم می‌کنند.

همچنین، معیارهایی که مبتنی بر اصول پذیرفته‌شده عمومی حسابداری نیستند، سبب فقدان مقایسه‌پذیری می‌شوند؛ زیرا هر شرکتی، معیارهای مالی خود را تهیه می‌کند و چنین نوسانهایی، همیشه در راستای منافع سرمایه‌گذار نیست. چه خوب می‌شود که بتوانیم دستورعمل و رهنمودهای بیشتری فراهم سازیم.

بنابراین، هیئت ما چه کاری می‌تواند انجام دهد؟

محور اصلی برنامه تبادل بهتر اطلاعات، نگاهی تازه به صورتهای مالی اساسی است که به آن گزارشگری عملکرد می‌گوییم. باید ساختار بیشتر و بهتری برای صورت سودوزیان و صورت جریان وجوه نقد فراهم سازیم. لزوم ایجاد اقلام جدید و به احتمال، زیرمجموعه‌های جدید را بررسی خواهیم کرد.

در حال حاضر، سرمایه‌گذاران به تجزیه و تحلیل صورتهای مالی در دو محور اصلی تمایل دارند. محور اول به تقریب بین سود عملیاتی و فعالیتهای مالی تمایز قائل می‌شود. به همین دلیل، از **سود قبل از بهره و مالیات (EBIT)** که براساس اصول پذیرفته‌شده عمومی حسابداری نیست، به طور متداول استفاده می‌شود. محور اصلی دوم، اندازه‌گیری میزان ثبات سود است که برای تخمین جریانهای نقدی آینده مهم است. به همین دلیل، معیارهایی که مبتنی بر اصول پذیرفته‌شده عمومی حسابداری نیستند و برای اجزای سود غیرعادی تعدیل می‌شوند، به صورت گسترده استفاده می‌شوند.

هیئت ما در حال بررسی این موضوع است که آیا یافتن تعاریفی که مبتنی بر اصول نیستند برای چنین موارد رایج مورد استفاده، امکان‌پذیر است یا خیر که مشکلی فوق‌العاده پیچیده است و راه‌حل دقیق آن در دسترس نیست. اما اگر بتوانیم در ایجاد دستورعمل و رهنمود پیرامون این زیرمجموعه‌ها موفق شویم، به اعتقاد ما این امر به جامعه سرمایه‌گذاران کمک خواهد کرد.

نتیجه نهایی اینکه باید صورتهای مالی اصلی با شکل‌بندی بهتری باشد که باعث افزایش مقایسه‌پذیری شود و مقررات‌گذاران راحت‌تر بتوانند مقررات پیرامون ارائه معیارهای غیرمبتنی بر اصول پذیرفته‌شده عمومی حسابداری را اعمال کنند.

International Accounting Standards Board

در تلاشیم تا موارد افشا را اثربخش تر کنیم. پیش از این، برخی تغییرها را در **استاندارد بین‌المللی حسابداری شماره ۱ (IAS 1)**، استاندارد ارائه، ایجاد کرده‌ایم که براساس آن، شرکتها ممکن است افشای اطلاعاتی را که با اهمیت نمی‌دانند، حذف کنند. به دنبال این کار، به زودی برای کمک به شرکتها در استفاده از مفهوم با اهمیت بودن، بیانیه رویه حرفه‌ای را منتشر می‌کنیم. بیانیه رویه حرفه‌ای غیراجباری است؛ اما با استفاده از فرایند نظرخواهی مورد استفاده برای تدوین استانداردها، با نظرخواهی عمومی و بحث در جلسه‌های عمومی هیئت تدوین می‌شود.

امیدواریم این رهنمود نقش تسریع‌کننده‌ای را داشته باشد و باعث شود شرکتها با الزامهای افشای اطلاعات در صورتهای مالی، مثل **فهرست تطبیق** رفتار نکنند. امیدواریم شرکتها وقتی قضاوت‌های با اهمیت بودن را انجام می‌دهند، جسورتر و ایمن‌تر باشند. بدیهی است، شرکتها به تنهایی ممکن نیست این تغییر را ایجاد کنند و این کار مستلزم تلاشهای گروهی است. شرکتها، حساب‌رسان و مقررات‌گذاران، همگی باید در یک جهت حرکت کنند.

سخنان پایانی

امیدوارم در سخنرانی من شفاف شده باشد که هنوز برای بهبود اثربخشی گزارشگری مالی، کارهای زیادی باید انجام شود. افزون بر این، گزارشگری گسترده‌تر بنگاه را مدنظر قرار داده‌ایم. بخش زیادی از ارزش یک شرکت، شامل داراییهای نامشهودی است که در صورتهای مالی ثبت نمی‌شوند. سرمایه‌گذاران نیاز فزاینده‌ای به اطلاعات غیرمالی دارند که اغلب به مسائل پایداری مربوط است. پرسش این است که آیا هیئت باید در این زمینه کار بیشتری انجام دهد تا گزارشگری مالی را از حالت محدود خویش فراتر ببرد؟

فردا در مورد این پرسشها بحث می‌کنیم. بنابراین، در اینجا مسئله را کامل توضیح نمی‌دهم. اما بسیار خوشحالم که می‌توانیم در یک ساعت آینده به سخنرانی کلیدی نخست‌وزیر پیشین دولت هلند، **یان پیتربالکننده (Jan Peter Balkenende)**، گوش کنیم. او متخصص راهبری و مسئولیت اجتماعی بنگاه است؛ بنابراین، مشتاقانه منتظر شنیدن دیدگاه او درباره گزارشگری گسترده‌تر بنگاه هستیم.

با تمام این تفسیرها، معتقدم طی دو روز آینده برنامه جالبی در مورد کار اخیر هیئت به شما ارائه می‌کنیم؛ امیدوارم کنفرانس پربراری داشته باشید.

پانوشتها:

1- Contingent

2- Release of Cookie-jar Reserves

۳- معدنچیان در قدیم به همراه خود یک قناری در قفس، به داخل تونلهای معدن می‌بردند. اگر گازهای خطرناک مثل منواکسیدکربن در معدن جمع می‌شد، گاز ابتدا و پیش از معدنچیان، موجب مرگ قناری می‌شد و در نتیجه خطاری بود که معدنچیان تونل را به سرعت ترک کنند.

4- Generally Accepted Accounting Principles (GAAP)

5- Checklist

منبع:

Hoogervorst H., **IFRS 17 and Its Contribution to Financial Stability**, www.ifrs.org, 2017